

PROLOGI

Keisarikunnan pääsaari Aikeanos

Keisarin vuonna 1773

Keisari Vittorio Volte Kuudennen elämän viimeinen päivä oli katoavan lyhyt, sillä hän kuoli vain viisi minuuttia puolenyön jälkeen. Kukaan ei tosin tiennyt asiasta ennen kuin vasta aamulla, jolloin palvelija saapui valmistamaan isäntäänsä aamiaiselle.

Ensin palvelija luuli, että keisari yhä nukkui. Vanha mies näytti niin levolliselta maatessaan siinä vuoteellaan silmät ummessa. Palvelija poistui hiljaa peruuttaen ja päätti tulla vähän myöhemmin uudestaan. Hän jäi norkoilemaan oven ulkopuolelle, sillä hallitsija oli tarkka aamutoimistaan. Palvelijan olisi heti oltava hieromassa keisarin jäykkiä jalkoja, jotta vanha mies saattoi itse kävellä vuoteestaan keisarilliseen käymälään.

Vittorio Volte Kuudes oli tehnyt kuolemaa jo useiden kuukausien ajan. Sitä ei tiennyt palvelijan lisäksi kuin

keisarin lähin neuvonantaja Kostja Quinn, joka toimi valtakunnan käskynhaltijana. Hoville oli kerrottu, että keisari oli vetäytynyt mietiskelemään ja paastoamaan odottaessaan melkein vuosi aiemmin matkaan lähetetyn *Liehuvan Lohikäärmeen* paluuta kaukaa tuntemattomasta etelästä.

Keisarikunta oli taloudellisissa vaikeuksissa, sen palvelijakin ymmärsi. Hän tiesi luultavasti kaikki hovin salaisuudet, mutta osasi pitää ne visusti itsellään. Pienestäkin lörpöttelystä saattoi menettää päänsä.

Pitkään oli epäilty, ettei keisarilla olisi varaa lähettää tunnettua ilmalaivaa tutkimusmatkalle. Hänen mielensä oli muuttunut yhtä usein kuin neidon helma peitti ja jälleen paljasti auringon. Tuntemattomien ilmasaarien löytäminen oli ollut keisarinnan intohimo. Tämä arvonsa tunteva nainen oli kuitenkin kuollut muutamaa vuotta aiemmin. Ehkä keisari oli päättänyt suostua tutkimusmatkaan edesmenneen vaimonsa kunniaksi. Toki asiaa auttoi myös se, että matkalle löytyi ulkopuolinen rahoittaja.

Kun isännästä ei kuulunut mitään pitkään aikaan, päätti palvelija mennä uudestaan sisään. Hän puhutteli hallitsijaa saamatta vastausta. Silloin hän meni aivan vuoteen vierelle ja kosketti isäntäänsä, jota oli palvellut uskollisesti. Miehen iho oli kylmä ja eloton.

Palvelija säikähti. Hän oli kiintynyt vanhaan keisariin kovin, mutta ei hän siksi pelästynyt. Keisarilla oli ollut pitkä ja yltäkylläinen elämä, eikä rauhallinen lähtö tuonpuoleiseen

omasta sängystä käsin ollut lainkaan huono tapa poistua tästä maailmasta. Ei, palvelija suri itseään. Miten hänelle nyt kävisi, kun keisarin koura ei enää suojelisi häntä? Moni halusi hänet hengiltä, sillä hallitsijan läheiseksi palvelijaksi ei päästy ilman, että matkalla syntyi vihamiehiä.

Pian palvelijan olisi vietävä suruviesti Kostja Quinnille. Mitä käskynhaltija sen jälkeen tekisi, siitä palvelija ei ollut varma. Keisarilla ei ollut lapsia. Lapsettomuus oli ollut hänen ja keisarinna suurin tragedia.

Virallisen perimysjärjestyksen mukaan kruunun perisi keisarin veljenpoika Mikel. Mutta tämä tuskin aikuisuuteen ehtinyt pojankloppi ei ollut sopiva kantamaan keisarin kruunua, sen palvelijakin tajusi.

Kostja Quinnillä oli taatusti suunnitelma tämän päivän varalle, olihan sen vääjäämättömyys ollut näkyvissä jo pitkään. Käskynhaltija halveksi Mikeliä eikä haluaisi nähdä tätä valtaistuimella.

Palvelija kiersi vuoteen toiselle puolelle. Hänen olonsa oli raskas. Hänen täytyisi toimia nopeasti oman nahkansa pelastamiseksi. Kun vain tietäisi, miten.

Sitten palvelija muisti jotakin.

Hän muisti naisen, joka oli auttanut hänet nykyiseen tehtäväänsä melkein kolmekymmentä vuotta aiemmin. Nainen oli asettanut apunsa ehdoksi ainoastaan yhden seikan: palvelijan olisi kerrottava keisarin kuolemasta ensimmäisenä juuri hänelle.

Palvelija oli täysin halukas täyttämään lupauksensa. Ainoa ongelma oli, ettei kyseistä naista ollut näkynyt hovissa yli kahteenkymmeneen vuoteen.

Mutta naisen tytär, hänet palvelija tiesi. Ehkä tytär osaisi kertoa, missä hänen äitinsä oli.

Palvelija poistui huoneesta salakäytävää pitkin. Hänen olisi toimittava ripeästi.

JÄINEN PLANEETTA

Ilmasaaret ilmestyivät näköpiiriin ja katosivat niin nopeasti, ettei niitä ehtinyt tunnistaa. Yö vaihtui päiväksi ja päivä yöksi, mutta mikään ei pysäyttänyt vihreän pyrstötähden vauhtia.

Ääretön avaruus ympärillä, vapaus vai vankila, sitä yritti käsittää joku, joka matkusti tähden sisällä. Kuka hän oli ja mistä hän oli tullut? Hän oli joskus ollut persoona, itsenäisesti toimiva ja ajatteleva olento. Nyt hän oli osa komeettaa, joka kiisi läpi taivaankannen.

Komeetat eivät voineet tuntea mitään, mutta tämä tietoisuus tunsu tuskaa sisällään. Hän tunsu ikävää.

Kirkas ajatus puski läpi: Hänen ei ollut tarkoitus olla pyrstötähti. Hän oli vankina tässä olemuksessa, yksin ja hyljättynä.

Eikö kukaan halunnut auttaa häntä?

Hän tunsu, että oli joku. Joskus joku oli rakastanut häntä niin paljon, että voisi kenties auttaa.

Auta minua, tietoisuus huusi tuskissaan.

Auta!

Davi havahtui hereille yltäpäältä hiessä. Hänen sydämensä tuntui räjähtävän rinnassa, ja kirkkaat valopilkut tanssivat näkökentässä.

Poks oli nostanut päätään ja tuijotti Davia kulmat kurussa. Se inahti ja nuolaisi Davin kämmenselkää.

Davi pyyhkäisi otsaansa ja nousi istumaan. Hänen käntensä tärisivät. Ei, hänen koko vartalonsa tärisi.

”Voi Poks”, Davi kuiskasi. ”Näin unta... Tuntui siltä kuin olisin ollut... En tiedä. En osaa selittää. Kaipaen häntä niin paljon.”

Oli vaikea puhua, vaikea edes käsittää sitä, mitä Davi oli juuri nähnyt. Miten hän saattoi olla täällä, paikalleen jäätyneen laivan hytissä, ja samaan aikaan jossain kaukana? Tuntui kuin hänen sydämensä olisi revitty kappaleiksi. Ja tavallaan se olikin.

Davi silitti Poksin päälakea. Uskollinen lemmikkisakaali ei ollut väistynyt hänen rinnaltaan sen jälkeen, kun he olivat menettäneet Misen. Poks kaipasi siskoa yhtä paljon kuin Davikin.

Davi hypähti hytin lattialle ja alkoi etsiä vaatteitaan.

”En kestä olla täällä enää. Tarvitsen tilaa hengittää. Aurinko nousee kohta. Lähdetäänkö kävelyille?”

Poks oli heti valmis. Se hyppäsi vuoteelta ja haukahti innostuneesti. Davi etsi sakaalin pakkasvaatteita. Ezekiel oli ommellut Poksille tossut sekä loimen. Ulkona oli aivan liian kylmä jopa sakaalille, vaikka tämä olikin kasvattanut itselleen pörröisen talvikarvan.

Leiri oli äänetön, kun he poistuivat sieltä. Kaikki muut nukkuivat vielä. Davi veti turkistakkinsa kaulusta tiukemmalle ja kääntyi hetken mielijohteesta katsomaan taakseen. Hän hätkähti erottaessaan mustan laivan kannella tumman hahmon. Vanha nainen katseli heitä tyyneästi. Davi mietti hetken olisiko hänen pitänyt tervehtiä, mutta päätti vain jatkaa matkaa.

Aamuyö oli vielä hämärä, mutta Davi tiesi, miten kirkkaasti aurinko saattoi täällä paistaa. Hän varmisti, että taskussa oli silmien suojakangas valmiina. Poks loikki kärjessä, ja yhdessä he lähtivät tarpomaan lumeen.

Puolenpäivän aikaan aurinko heijastui lumen pinnasta niin voimakkaasti, ettei Davi kyennyt näkemään kuin loistavaa valkoista joka puolella. Hän räpytteli suojakankaan alla vuotavia silmiään. Valoa kohti ei saanut katsoa suoraan, muuten silmät voisivat vahingoittua pysyvästi. Aurinkoisina päivinä jääplaneetalla oli liki mahdotonta nähdä mitään.

”Poks!” Davi huudahti ja kietoi harsokangasta paremmin kasvojensa suojaksi. Kultasakaalin läähätys kuului läheltä. Eläin painoi kuononsa Davin kämmentä vasten.

”Löydätkö meille suojan? Tässä valossa en näe vaeltaa takaisin leiriin. Meidän on odotettava iltaa.”

Näiden muutaman kuukauden aikana Davi oli oppinut, että lumisokeus oli vakava tila. Näkökyky saattoi kadota kokonaan, onneksi tosin väliaikaisesti vain. Silloin oli kuitenkin turha jatkaa matkaansa.

Davi nappasi kiinni Paksin loimesta. Hän sulki silmänsä ja antoi Paksin johdattaa häntä eteenpäin. Sakaali löysi pian pienen lumiluolan, jonka hämäryydessä Davi uskalsi avata silmänsä. Näkökenttä alkoi palautua, kun aurinko ei enää paistanut suoraan. Davi nosti repun selästään ja kaivoi sieltä huovan. Hän asetteli sen maahan ja istui sen päälle. Poks pyörähti ympäri ja paneutui sitten makuulle Davin viereen.

Paksin poskilla ja leukaperissä oli alueita, joissa karvat eivät enää kasvaneet. Sakaali oli saanut palovammoja liekehtivästä taikasauvasta, jota oli pitänyt suussaan. Iho oli jo parantunut, mutta jäisi luultavasti karvattomaksi.

”Voi Poks”, Davi kuiskasi ja painoi päänsä sakaalin turkkiin.

Siitä oli nyt kolme kuukautta aikaa, kun Davi oli nähnyt siskonsa tarttuvan jadekivisauvaan ja hyppäävän kristallisaaren reunalta. Kolme kuukautta, kun Davin tähtisydän oli murtunut ja hän oli jäänyt ypöyksin tähän kylmään maailmaan.

Tai ei aivan yksin. Olihan hänellä Poks.

Davi kietoi turkistakkinsa tiiviimmin ympärilleen. Takin alla hänellä oli villakerrasto. Yhdessä vaatteet riittivät yleensä pitämään hänet lämpimänä, jos pysyi liikkeessä. Paikallaan kylmyys iski vääjäämättä, vaikka kerroksia olisi päällä useita. Nyt heidän täytyisi odottaa ehkä pari tuntia, jotta aurinko olisi siirtynyt niin alas, etteivät valonsäteet häirinneet. Hyvällä lykyllä auringon eteen lipuisi paksuja

pilvimassoja, joita taivaalla oli useimpina päivinä. Silloin koko maan peitti miellyttävä harmaus.

Davi veti kangasharson silmiensä edestä.

”Joko on nälkä?” Davi kysyi.

Poks vinkaisi myöntymisen merkiksi. Davi kaivoi repusta kuivattua lihaa. Hän antoi yhden siivun Poksille ja työnsi toisen omaan suuhunsa. Kuivalihaa oli mukava imeskellä.

Vaikka jääplaneetta oli karu elinympäristö, Davi oli oppinut, että täälläkin oli elämää. Heidän leirinsä lähistöllä oli kaksi järveä, joissa oli paljon kalaa. Vedenpinta oli luonnollisesti jäässä, mutta kun siihen sai rikottua aukon, kalastus oli suhteellisen helppoa. Aukot jäättyivät uudestaan nopeasti, ja siksi planeetan asukkaat olivat kehittäneet jäävahtijärjestelmän. Jokainen hoiti hommaa vuorollaan, ja ainoa tehtävä oli pitää kalastusaukot avoimina. Ruuan hankkiminen jääplaneetalla oli karua puuhaa, eikä asukkailla ollut varaa virheisiin.

Davi oli ollut jäävahtina muutaman kerran. Se oli tylsää, mutta ainakin järvellä sai olla yksin.

Kalojen lisäksi planeetalla oli muutamia muitakin lajeja, kuten isoja, paksukarvaisia nisäkkäitä, joita Ezekiel kutsui mammuteiksi. Niin suuria eläimiä oli vaikea metsästää niillä välineillä, joita heillä oli, mutta silloin tällöin he onnistuivat. Mammutin karva oli erittäin lämmintä ja siitä valmistettiin vaatteita.

Mammutteja yleisempi ravinnonlähde olivat möysät. Ne olivat hieman lampaita isompia nisäkkäitä, jotka liikkuivat suurina laumoina. Myös möysillä oli lämmin turkki. Niillä oli paksu ja voimakas kärsä, jolla ne kaivoivat ruokaa lumen ja jään alta. Sieltä löytyi kylmässä viihtyvien mukulakasvien juuria, joita Davikin oli syönyt.

Ja sitten olivat tietenkin jääkätkät. Ne olivat terävähampaisia petoja, joiden saaliiksi kelpasivat niin möysät kuin ihmisetkin. Niiden valkoinen turkki piilotti ne hyvin ympäristöön, ja ne kaivautuivat usein lumen alle odottamaan saaliin lähenemistä.

Viltin alle kääriytyneenä Davi ei kuitenkaan miettinyt jääkätkiä vaan siskoaan.

Davi tiesi, että Mise oli elossa. Hän ei osannut selittää, miten se oli mahdollista, mutta hän tiesi sen. Tähtisydämen toinen puoli sykki edelleen jossakin hyvin kaukana.

Välillä Davi näki levottomia unia, joissa vihreä pyrstötähti lensi avaruudessa. Niinä hetkinä Davi saattoi tuntea siskonsa sydämen sykkeen, kuulla hänen ajatuksiaan. Kuin he olisivat olleet yksi ja sama. Joissakin unissa Misen pyrstötähti törmäsi keisarikunnan pääsaareen ja tuhosi sieltä kaiken elämän. Toisissa se taas jatkoi matkaansa kauas muihin galakseihin. Pyrstötähti voisi lentää avaruudessa miljoonia vuosia, eikä Davilla olisi mitään keinoja pelastaa siskoaan kohtalolta, jonka tämä oli itse aiheuttanut.

Kristallisaari oli ollut vaarassa repeytyä kokonaan. Kun Mise oli ottanut Agimar Mithridatesin jadesauvan itselleen ja hypännyt, hän oli todennäköisesti pelastanut saaren ja kaikkien sen asukkaiden hengen.

Silti Davi tiesi, että jos hänen olisi pitänyt valita siskonsa ja saaren selviytymisen väliltä, hän olisi valinnut siskonsa.

Pian tapahtuman jälkeen Davi, Ezekiel ja Poks olivat lentäneet lohikäärmeen muotoonsa palanneen Stormi Myrskymielen selässä pois. He olivat löytäneet tämän jääplaneetan.

Poks murahti matalasti. Se oli saanut lihapalansa syötyä ja halusi lisää. Davi kaivoi repusta uuden suikaleen ja ojensi sen sakaalille.

Voi miten Davi kaipasi Mamman kiisseliä! Ja *Liehu-
van Lohikäärmeen* erinomaisia murkinoita. Ruokavalio jääplaneetalla oli ikävystyttävän yksipuolista: lihaa, kalaa ja mukulajuuria. Ei ollut kananmunia eikä kirsikkataateleita.

”Käydäänkö kurkkaamassa, joko matkaa voisi jatkaa?” Davi ehdotti.

Poks loikkasi heti pystyyn. Davi ravisteli viltin ja kääri sen reppuun. Luolan ulkopuolella heitä odotti mukava harmaus: leveä pilvi oli peittänyt auringon.

”Täydellistä”, Davi tuumasi. ”Meidän on kai paras suunnata takaisin leiriin ennen kuin yö tulee. Tunnet reitin, mene vain edeltä.”

Poks säntäsi juoksuun. Sakaalilla oli kestänyt tovin tottua tassujen päälle vedettäviin tossuihin, mutta palelluttettuaan anturansa muutaman kerran se oli lopulta taipunut puettavaksi. Nyt eläin loikki eteenpäin kuin olisi aina käyttänyt tossuja.

Davi kietoi kangasharson kasvojensa suojaksi. Vaikka silmät eivät enää tarvinneet suojaa, iho tarvitsi. Pakkanen oli pureva.

Jääplaneetta oli valtavan kokoinen, eikä Davi vieläkään käsittänyt, miten planeetta oikein toimi. Miten se saattoi pysyä paikoillaan? Oliko se todella pyöreä? Entä jos he vaeltaisivat planeetan alapuolelle, putoaisivatko he? Ezekiel oli yrittänyt vastailla kysymyksiin oman tietämyksensä perusteella, mutta planeetta oli hänellekin uusi tuttavuus.

”Poks, odota minua!” Davi hihkaisi, kun sakaali erottui enää ruskeana pisteenä aavan lumikentän keskellä. Sakaali pysähtyi ja kääntyi katsomaan isäntäänsä kuin sanoen, että mitäs olet noin hidas.

Davi naurahti ja kiristi tahtiaan. Ilman Poksia hän ei luultavasti edes jaksaisi nousta sängystä aamuisin.

Poks haukahti ja hölkkäsi Davia vastaan. Sakaali oli ehkä joidenkin kymmenien metrien päässä, kun lumenpinna heidän välissään rikkoutui äkisti.

Lumen alta ponnisti esiin vertahyytävästi karjaiseva jääkätkä.